

„Ja. Med sine 80 Aar har hun altsaa igen givet sig til at være Vaagekone.“

„Det anede mig. Saadan er hun! Hun maa leve for andre eller lægge sig til at dø! Fortalte De hende, at jeg var kommen hjem?“

„Ja. Hun bad mig hilse.“

„Og hvordan havde hun det?“

„Tilsyneladende var hun ganske uforandret. Dersom det virkelig er Deres Hensigt at engagere det gamle Menneske igen ved paakommende Lejlighed, saa er hun vistnok til Tjeneste.“

Torben Dihmer vendte sine halvt tilgroede Øjne om imod ham.

„De har talt med Frøken Hecht. Vil hun maaske rejse?“

„Nej, det forstod jeg ikke paa hende. Men De beklagede Dem i sin Tid over hendes Ungdom, og det var jo ogsaa en slem Misforstaaelse af Bureauet at sende hende herover, da jeg udtrykkeligt efter Deres Ønske skrev efter en ældre Plejerske, der kunde finde sig i et tilbagetrukkent og ensformigt Liv.“

Torben tog Blikket til sig og lod sin Haand glide gennem Skægget.

„Jeg skal tænke over det,“ sagde han og talte saa ikke mere om Sagen.

Da Doktoren var kørt, gik han ind til sin Frokost, som han altid spiste alene. Til Middagsmaaltidet Klokken seks holdt han derimod af at have Selskab. Foruden Sygeplejersken var da Inspektøren, Forvalteren og Mejeribestyreren tilstede. Desuden Arkitekt Schmidt, naar han kom herud fra Randers for at konferere med ham om Ejendommens Istandsættelse. Om Aftenen sad Frøken Hecht gerne inde i hans Stue og læste højt for ham, da hans Syn var svækket, saa han ikke godt taalte at arbejde ved kunstigt Lys. Undertiden spillede de et Parti *Bezique*, eller hun hjalp ham med at ordne Gaardens Arkiv.

Den unge, 23-aarige Brunette, der var kommen i hans Hus ved en Fejltagelse, havde efterhaanden gjort sig mere uundværlig her, end han rigtig var glad ved. Hun var det fordringsløseste lille Menneske, han havde kendt, og han havde med Bekymring tænkt paa, hvordan det skulde gaa ham, naar hun engang rejste.